

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
15/06/2024|spartakosgr.wordpress.com|35 Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ενωθείτε!

ΑΝΑΓΚΑΙΑ Η ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΑΞΙΚΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΕΝΟΥ ΛΟΑΤΚΙ+ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Σε προηγούμενα φύλλα της ΦΤΑ, ανακοινώσεις της ΚΕ, και μέσα από τις συλλογικές επεξεργασίες της Οργάνωσης, έχει γίνει αναφορά στην ανάγκη για οικοδόμηση ενός ταξικά προσανατολισμένου ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος. Το ζήτημα αυτό ανακύπτει και στο σύγχρονο περιβάλλον, όπου εντοπίζεται η συνεχής φασιστικοποίηση της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, αλλά και η προσπάθεια του συστήματος να ενσωματώσει ομάδες ανθρώπων, που λόγω του σεξουαλικού προσανατολισμού τους έχουν έρθει αντιμέτωποι με διακρίσεις, ρατσιστικές συμπεριφορές κ.λπ.

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΑΤΚΙ+ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΑ

Βασική αρχή από την οποία και οφείλουμε να ξεκινήσουμε την ανάλυσή μας, είναι πως τα αιτήματα της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας για εξάλειψη θεσμικών διακρίσεων είναι δίκαια αιτήματα. Πλάι σε αυτά τα αιτήματα, συχνά μπαίνουν και άλλα, όπως το αίτημα της εξάλειψης των μη-θεσμικών,

δηλαδή των κοινωνικών διακρίσεων.

ΚΛΗΘΚΟΝ ΚΑΘΕ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ ΝΑ ΟΡΘΩΣΕΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΟΜΟΦΟΒΙΑ/ ΤΡΑΝΣΦΟΒΙΑ

Ως Συνεπείς Κομμουνιστικές Δυνάμεις κρίνουμε ότι είναι αναφαίρετο καθήκον και υποχρέωση κάθε κομμουνιστή να ορθώνει αναστήμα και τείχος προστασίας απέναντι σε κάθε ομοφοβική και τρανσφοβική συμπεριφορά, αλλά και σε κάθε ιδεολόγημα αντίστοιχης φύσης. Για εμάς, δεν μπορεί να θεωρηθεί κομμουνιστική η στάση που λέει ότι «το παιδί θέλει πρότυπα και απ' τα δύο φύλα», καθώς α) αναπαράγει μία ακροδεξιά ρητορική, β) υπερασπίζεται την αστική μορφή της οικογένειας.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝΟΣ ΤΑΞΙΚΟΥ ΛΟΑΤΚΙ+ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Τίθεται το ζήτημα, πώς μπορεί να οικοδομηθεί ένα ταξικά προσανατολισμένο ΛΟΑΤΚΙ+ κίνημα. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό μπορεί να δοθεί μόνο με την πλατιά απεύθυνση στον λαό. Ο ΛΟΑΤΚΙ+ σεξουαλικός

προσανατολισμός, δεν πρέπει να συνιστά λόγο «γκετοποίησης» της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας, ούτε να οδηγεί στην αντίληψη πως η κοινότητα αυτή είναι κάτι ενιαίο. Τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα, ακριβώς όπως όλες οι κοινωνικές ομάδες, αποτελούνται από άτομα προερχόμενα από διαφορετικές τάξεις, κατ' επέκταση άτομα με διαφορετικά ταξικά συμφέροντα. Αυτό ακριβώς σημαίνει ότι οι ΛΟΑΤΚΙ+ εργαζόμενοι άνθρωποι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τις εκδηλώσεις των καπιταλιστών, των πρεσβειών των ιμπεριαλιστών και των σφαγέων των λαών. Αντίθετα, οφείλουμε όλοι μαζί, ο καθένας από το δικό του πόστο, να συμβάλουμε στην οικοδόμηση ενός κινήματος που θα βάζει πολιτικό στίγμα, θα αποτελεί χώρο ιδεολογικής ζύμωσης και πάνω απ' όλα θα συνιστά κίνημα έκφρασης της ταξικής πάλης, της πάλης για ανατροπή της υπαρκτής πατριαρχίας, ως κοινωνική σχέση απορρέουσα από τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής.

Ζαϊκή διαφώτιση

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΥΠΑΡΚΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑΣ

Δεν είναι λίγες οι φορές που αναφέρεται ο όρος «υπαρκτή πατριαρχία» στις επεξεργασίες των ΣΚΔ. Τι εννοείται, όμως, με αυτόν τον όρο; Πώς διαφοροποιείται από την «πατριαρχία» όπως χρησιμοποιείται συχνά; Αν θα έπρεπε να συνοψιστεί κάπως η απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα, θα λέγαμε ότι η «υπαρκτή πατριαρχία» σημαίνει «η πατριαρχία στην υπαρκτή της διάσταση». Παρακάτω, εξετάζεται ποια η διάσταση αυτή, και πώς αυτό έρχεται σε αντίθεση με τα λεγόμενα «κυρίαρχα αφηγήματα».

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΕ ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Βασικό χαρακτηριστικό της πατριαρχίας υπό την υπαρκτή της διάσταση, είναι η σύνδεσή της με την εμφάνιση και επικράτηση των εκμεταλλευτικών σχέσεων, όπως με μεγάλη σαφήνεια είχε καταδείξει ο Φρ. Ένγκελς στο έργο του «Η Καταγωγή της Οικογένειας, της Ατομικής Ιδιοκτησίας και του Κράτους», αλλά και η Α. Κολλοντάι στο «Γυναικείο Ζήτημα».

Η ίδια η πατριαρχία είναι η σχέση επιβολής ανδροκεντρικών αντιλήψεων και πρακτικών, σε συνάρτηση -φυσικά- με την ταξική διαίρεση της

κοινωνίας. Διαίρει, έτσι, την εκάστοτε κατώτερη κοινωνικά τάξη με νέα τείχη και αποτελεί και μέσο ελέγχου των καταπιεσμένων στρωμάτων. Φυσικά, η πατριαρχία δεν προέκυψε σε κενό αέρος ιστορικά: αντίθετα, προέκυψε από μία αντικειμενική ανάγκη και συνθήκη της πρώιμης παραγωγής, δηλαδή την αυξημένη δύναμη των ανδρών σε προβιομηχανικές κοινωνίες. Στο σήμερα, η πατριαρχία επιζεί λόγω της ανάγκης της άρχουσας τάξης να κρατά διαιρεμένη την εργατική τάξη και τα σύμμαχα στρώματα, διαωνίζοντας αναχρονιστικές αντιλήψεις.

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΤΑΠΙΕΖΕΙ ΠΟΛΛΑΠΛΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΛΟ

Όσο παράδοξο κι αν ακούγεται, η πατριαρχία ως κοινωνικό φαινόμενο, επηρεάζει αρνητικά και καταπιέζει – φυσικά σε διαφορετικό βαθμό και κατά διαφορετικό τρόπο – και άντρες και γυναίκες. Αυτό γιατί, το γυναικείο φύλο έρχεται σε δεύτερη μοίρα, η γυναίκα έρχεται αντιμέτωπη με μια διπλή καταπίεση (ως εργαζόμενη και ως γυναίκα), αφού όλοι οι αστικοί φορείς και οι απολογητές τους της αναγνωρίζουν την «υποχρέωση» της αναπαραγωγής και του νοικοκυριού.

Στο δε ανδρικό φύλο, ενώ συχνά αποδίδεται – εσφαλμένα – ένας «ηγεμονικός» ρόλος, στην πραγματικότητα η πατριαρχία διαμορφώνει ένα «καλούπι» στο οποίο καλείται ο κάθε άντρας να προσαρμοστεί, αρνούμενος την δυνατότητα ανάπτυξης της προσωπικότητάς του, καθώς πρέπει «να είναι άντρας», «γενναίος», «σοβαρός» κλπ.

Αντίστοιχα, καταπιέζεται και η κάθε μορφή θηλυκότητας, η οποία και δεν έχει την δυνατότητα να εκδηλωθεί ολοκληρωμένα.

Πλάι σε όλες τις προαναφερθείσες περιπτώσεις, η πατριαρχία καταπιέζει και τις ΛΟΑΤΚΙ+ ταυτότητες, αφού για το τι σημαίνει «άντρας» και «γυναίκα», το συντηρητικό και φασιστικοποιούμενο κοινωνικό ιδεολόγημα της πατριαρχίας έχει διαμορφώσει καλούπια στα οποία τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα δεν χωρούν.

Η λύση σε όλα τα παραπάνω προβλήματα, λοιπόν, δεν μπορεί παρά να βρίσκεται στην πάλη για ανατροπή των ταξικών συσχετισμών και για οικοδόμηση μίας κοινωνίας όπου δεν θα υφίστανται διακρίσεις στην βάση φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού κοκ. Κόντρα στα κυρίαρχα αφηγήματα που λένε ότι δεν υπάρχει πατριαρχία, κόντρα σε όσους θέλουν

να την αναπαράγουν ως σχέση, μέσα από διάφορα αφηγήματα.

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΣΚΔ
ΓΙΑ ΤΑ ΑΠΟΤΕ-
ΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΩΝ ΤΗΣ
9ΗΣ ΙΟΥΝΗ 2024**

10 Ιούνη 2024

Στις 9 Ιούνη του 2024, πραγματοποιήθηκαν οι Ευρωεκλογές, μία διαδικασία – παρωδία στημένη από τους Ιμπεριαλιστές, για να νομιμοποιήσει ο λαός την υφιστάμενη σχέση εξάρτησης, να νομιμοποιηθεί, δηλαδή, ο χαρακτήρας και τα εγκλήματα της ΕΕ.

Σχετικά με τα ποσοστά της ΝΔ, βλέπουμε μία σημαντική πτώση, που δεν καταφέρνει να «πιάσει» τα ποσοστά που είχε θέσει ως στόχο. Αυτή η τεράστια υποχώρηση μέσα σε 12 μόλις μήνες, μαρτυρά την λαϊκή δυσαρέσκεια, αλλά και τον εγκλωβισμό ενός κόσμου στους εκβιασμούς και τα ψευτοδιλήμματα που έθεσε η κυβέρνηση.

Ως προς τον ΣΥΡΙΖΑ – ΠΣ και το ΠΑΣΟΚ, βλέπουμε ότι η «συνταγή Κασσελάκη» δεν καταφέρνει να διαμορφώσει τον αναγκαίο για το σύστημα δεύτερο πόλο και τον κύριο κορμό της Σοσιαλδημοκρατίας. Φαίνεται ξεκάθαρα ότι και το ΠΑΣΟΚ μπορεί ακόμα να συσπειρώσει έναν κόσμο, αλλά με όρια.

Σε ό,τι αφορά το «ΚΚΕ», βλέπουμε μια επιβράβευση της ολοένα και πιο δεξιάς και συντηρητικής στροφής του – μια στροφή που φανερώνεται από την στάση του χώρου αυτού σε μία σειρά κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα – αλλά και της προβολής που δέχεται πλαγίως από το σύστημα. Επίσης, παρά την εκλογική άνοδο του εν λόγω κόμματος, αυτό έχει χάσει περίπου 60.000 ψήφους από τον Μάη του 2023.

Η ακροδεξιά στην Ελλάδα βγαίνει ενισχυμένη, αφού βλέπουμε τα κόμματα του Βελόπουλου, της Λατινοπούλου, του Νατσιού κλπ να αποκτούν έδρες στην Ευρωβουλή. Αυτό καταμαρτυρά την ένταση της φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, εξέλιξη που θα βρούμε απέναντί μας το επόμενο διάστημα.

Στην υπόλοιπη Ευρωπαϊκή Ένωση, βλέπουμε άνοδο της ακροδεξιάς, κατάρρευση κραταιών κυβερνητικών κομμάτων (πχ Γαλλία). Αυτό συμβαίνει καθώς η αστικές τάξεις των ιμπεριαλιστικών χωρών φαίνεται ότι απομακρύνονται από την κατεύθυνση του Ευρωπαϊκού Φεντε-ραλισμού, αλλά δεν έχει πάψει για αυτούς τους κύκλους η ανάγκη

ύπαρξης της ΕΕ συνολικά.

Δικαιώθηκε πλήρως η στάση των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων, που συμμετείχαν στην Πρωτοβουλία «ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ – ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ». Η τεράστια, μαζική λαϊκή αποχή έδωσε μήνυμα ουσιαστικής αμφισβήτησης και απονομομοποίησης της ψευτοκάλπης των ιμπεριαλιστών. Μεγάλο μέρος του κόσμου που απείχε θέλησε να δηλώσει την αντίθεσή του στους σχεδιασμούς της ΕΕ. Ακόμα και η αποχή που δεν είχε άμεση πολιτική αναφορά στην τοποθέτησή της, έχει κοινωνική ρίζα και αυτή εντοπίζεται και πάλι στην αμφισβήτηση της ΕΕ. Ας σκεφτούμε κιόλας την εκστρατεία τρομοκράτησης του λαού που ξεδιπλώθηκε ήδη από τις πρώτες ώρες της εκλογικής διαδικασίας, που με διάφορα δημοσιεύματα, απειλούνταν οι απέχοντες με φυλακίσεις και ποινές. Τώρα, που η αποχή ξεπέρασε το 50%, τι θα κάνουν; Θα φυλακίσουν το 50%+ του πληθυσμού; Ευθύνη μας το επόμενο διάστημα είναι να βρούμε αυτόν τον κόσμο, να συζητήσουμε και να δει αυτός ο κόσμος ότι υπάρχουν και οι ΣΚΔ ως ένας υπαρκτός πόλος

συσπείρωσης εργατικών
– λαϊκών μαζών.

**ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΩΣ
ΜΕΣΟ ΕΠΙΘΕΣΗΣ
ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑΣ
ΤΑΞΗΣ**

Θα έπρεπε να συνιστά γενική ομολογία ότι ο πολιτισμός ως μέρος του εποικοδομήματος φροντίζει να αναπαράγει τις υφιστάμενες ταξικές σχέσεις, δεν είναι αποσυνδεδεμένος από την ευρύτερη ταξική κοινωνία. Αυτό, φυσικά, εννοείται για τον κυρίαρχο πολιτισμό, τον πολιτισμό τον οποίο η αστική τάξη προσπαθεί να προωθήσει και να επιβάλλει ως κυρίαρχο.

Ποια η ανάγκη αυτής της ανάλυσης; Αυτό που καθιστά την ανάλυση αυτή αναγκαία είναι η επικράτηση μιας τάσης αναζήτησης ενός «πολιτισμού της αμφισβήτησης» εντός των πλαισίων και των συνόρων του σύγχρονου πολιτικού και κοινωνικού εποικοδομήματος. Αυτή η πρισματική αντίληψη και ανάλυση της πραγματικότητας μπορεί να προκύψει, όμως, από δύο τάσεις: α) από την τάση της επιθυμίας αναπαραγωγής του υπάρχοντος ή β) από την αμφισβήτηση του υπάρχοντος αλλά μέσα στα πλαίσια της αστικής πολιτικής και κοινωνικής ανάλυσης. Αποκαλύπτεται, έτσι, ότι ο πολιτισμός είναι άμεσα συνδεδεμένος με την

πολιτική, και αντίστοιχα, η πολιτική αξιοποιεί τον πολιτισμό για να περαστούν συγκεκριμένα μηνύματα. Στο σήμερα, λοιπόν, η αστική τάξη προσπαθεί να περάσει τις σάπιες αξίες της στην νέα γενιά μέσα από διάφορα «πολιτιστικά προϊόντα» που εξυψώνουν τα ταπεινότερα αισθήματα του ανθρώπου: την τάση για ιδιοκτησία πάνω σε άλλους ανθρώπους, την κατανάλωση ουσιών, τις βιαιοπραγίες κλπ κλπ. Σε αυτόν τον σκοπό αξιοποιούνται στρατιές λούμπεν στοιχείων στα οποία δίνεται και από ένα μικρόφωνο και ο καλύτερος τεχνικός εξοπλισμός προκειμένου να χύσουν το δηλητήριό τους, στοχεύοντας ειδικά στην νέα γενιά. Ένα τραγούδι ποτέ δεν είναι «μόνο ο ρυθμός», είναι και οι στίχοι του και το τι εκφράζουν. Μία ταινία ποτέ δεν είναι μόνο «ο/η τάδε ηθοποιός» ή «οι ερμηνείες». Είναι το σύνολο των αξιών και των εννοιών που προωθούνται μέσα από αυτά. Ένας καλλιτέχνης, όσο «φεμινιστής» και αν δηλώνει ή όσους «όρκους σεβασμού στις γυναίκες» και αν δίνει, αν στο έργο του προωθεί την εκμετάλλευση των γυναικών, δεν μας πείθει για την ειλικρίνιά του και σε τέτοιους «καλλιτέχνες», εμείς, στεκόμαστε απέναντι. Αντίστοιχα, εάν ένας ή μία καλλιτέχνης/ίδα

δηλώνει ότι είναι υπέρ των δικαιωμάτων των ΛΟΑΤΚΙ+, αλλά από την άλλη χτυπιέται στην σκηνή του Φεστιβάλ της ΚΝΕ – που είναι ομοφοβική οργάνωση, δεν μας πείθει ότι όντως κόπτεται για τα δικαιώματα της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας. Για τον λόγο αυτό, τέτοιοι «καλλιτέχνες» – στα δικά μας μάτια – ταυτίζονται με αυτούς που προμοτάρουν ανοιχτά τον φασισμό και τον ρατσισμό, είναι χρήσιμα εργαλεία του συστήματος για την εκτόνωση της λαϊκής οργής και δυσaráσκειας πάνω στους κοινωνικά αδύναμους, πάνω στους καταπιεζόμενους.

Ο φασίζων «πολιτισμός» είναι αυτός που προωθεί και νομιμοποιεί την εκμεταλλευτική πραγματικότητα που θέλει η αστική τάξη να επικρατεί, αποσκοπεί στην δημιουργία ενός βολικού κλίματος για την αστική τάξη ως κυρίαρχη τάξη, και στο τέλος – όπως προαναφέρθηκε – μεριμνά για την αναπαραγωγή της οικονομικής βάσης και συντήρηση του εποικοδομήματος. Είναι, λοιπόν, λαθεμένο να θεωρείται από τους Κομμουνιστές, τους αγωνιστές, τους προοδευτικούς ανθρώπους ως κάτι το δευτερεύον, καθώς αποτελεί σημαντικό χαρακτηριστικό της ταξικής πάλης. Συνιστά

μία μορφή επίθεσης που δεχόμαστε όχι όταν είμαστε στους δρόμους, αλλά όταν είμαστε στην βολή του σπιτιού μας.

Οφείλει να αποτελέσει αντικείμενο μελέτης για την οργάνωσή μας η στάση των συνεπών κομμουνιστών απέναντι στον πολιτισμό ως μέσο πολιτικής παρέμβασης στις συνθήκες του διαμορφωμένου αρνητικού συσχετισμού. Αυτό, φυσικά, δεν σημαίνει ότι αυτή η επεξεργασία πρέπει να γίνει στους κλειστούς κύκλους της οργάνωσης, αλλά αντίθετα πλατιά, ακούγοντας τον εργαζόμενο λαό και χωρίς να δρούμε ως «φωτισμένοι αναλυτές». Να έχουμε εμπιστοσύνη στις πλατιές μάζες, αλλά να έχουμε εμπιστοσύνη και στις δικές μας δυνάμεις έχοντας υπόψη ο καθένας τον ρόλο που έχει υπεύθυνα αναλάβει σε αυτήν την μάχη: γιατί, ο πολιτικός αγώνας διαθέτει και μία αδιαμφησβήτητη πολιτισμική διάσταση την οποία και πρέπει να προσεγγίσουμε.

**ΝΕΟΛΑΙΑ
ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ Η
ΥΠΑΡΞΗ
ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΜΕΝΟΥ
ΝΕΟΛΑΪΣΤΙΚΟΥ
ΕΝΤΥΠΟΥ**

Ψήφισμα της νεολαιίστικης Κολεχτίβας Αθήνας.

Συναγωνιστές και σύντροφοι,
Έχουν περάσει 6 περίπου μήνες από την

έκδοση του πρώτου φύλλου του Νεαρού Λενινιστή. Τότε, τον Γενάρη του 2024, το φύλλο για αντικειμενικούς λόγους κάλυπτε το ζήτημα των ιδιωτικών πανεπιστημίων και ήταν δισέλιδο. Κάποιοι νεολαίοι ήρθαμε σε επαφή έτσι με τις ΣΚΔ και με την μαρξιστική – λενινιστική ιδεολογία. Δεν αντέχαμε την πίεση της κλίκας που επιβάλλει η ΚΝΕ στα σχολεία και έτσι η κυκλοφορία του «Νεαρού Λενινιστή» μας έδωσε μία ελπίδα για τον αγώνα των μαθητών και της νεολαίας δίπλα στον αγώνα της εργατικής τάξης για την κοινωνική χειραφέτηση.

Όμως, μετά την κυκλοφορία του πρώτου φύλλου δεν ακολούθησε κάτι άλλο. Θεωρούμε πως είναι αναγκαίο να υπάρξει έκδοση νέου αναβαθμισμένου νεολαιίστικου εντύπου, με μεγαλύτερη θεματολογία, περισσότερες σελίδες κλπ.

Αυτό το μέτρο θα μπορέσει να δώσει στην νεολαία μία φωνή που αυτή την στιγμή δεν υπάρχει στην διάθεση των νεολαιίστικων στρωμάτων που πρόσκυνται στην εργατική τάξη και στα σύμμαχα κοινωνικά στρώματα.

Πιστεύουμε ότι είναι σημαντική η συνέχιση και η αναβάθμιση της έκδοσης του Νεαρού Λενινιστή, προκειμένου να υπάρξει και μία καλύτερη επαφή της

οργάνωσης αλλά και των μαρξιστικών ιδεών με την νεολαία.

ΦΩΝΗ ΣΤΟΝ ΛΑΟ

Δημοσιεύουμε άρθρο συναγωνιστών.

**ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ:
ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ ΚΑΙ
ΦΑΣΙΣΜΟΣ, Η
ΑΠΟΣΤΑΣΗ
ΜΕΙΩΝΕΤΑΙ**

Από την Αχτίδα Πειραιά
Δεν είναι λίγες οι φορές που αναφερόμαστε στην ζημιά που κάνει ο ρεφορμισμός στο κίνημα. Καμία από αυτές τις φορές, όμως, δεν φανταζόμασταν ότι θα έφτανε τόσο σύντομα η ημέρα που θα αναφερόμασταν στην κοντινή απόσταση μεταξύ (κυρίως κοινοβουλευτικού) ρεφορμισμού και φασισμού.

Συγκεκριμένα, πολλά μέλη και φίλοι της Οργάνωσης στον Πειραιά καταγγέλλουν ότι την ημέρα των Ευρωεκλογών της νομιμοποίησης της εξάρτησης, έλαβαν από λογαριασμούς που πρόσκυνται στο «ΚΚΕ» μία εικόνα που απεικόνιζε έναν αγωνιστή του '21 να κραδαίνει ένα λάβαρο με το σύνθημα «ελευθερία ή θάνατος» λέγοντας «ξύπνα ρε χαμένε» σε μία ανδρική φιγούρα που κοιμάται σε έναν καναπέ. Πάνω από αυτή την γελοιογραφία, αναγράφεται: «Οι Σκοπιανοί θέλουν την Θεσσαλονίκη, οι Αλβανοί θέλουν την Ήπειρο, οι Τούρκοι

θέλουν Κύπρο, Θράκη και Αιγαίο, οι Γερμανοί θέλουν τις υποδομές μας, οι Κινέζοι θέλουν τα λιμάνια μας, οι Αμερικάνοι θέλουν το πετρέλαιό μας, οι Ρώσοι θέλουν το φυσικό αέριό μας, οι Καναδοί θέλουν τον χρυσό μας, οι λαθρό θέλουν τα σπίτια μας... και οι Έλληνες θέλουν ένα φρέντο μέτριο».

Τίθεται το ερώτημα: το «ΚΚΕ» ασπάζεται αυτές τις θέσεις; Αν όχι, προβληματίζεται που άνθρωποι που έχουν αυτές τις θέσεις το θεωρούν «πολιτικό τους σπίτι»; Γιατί εάν προβληματίζεται καλά θα κάνει να ασκήσει μια δημόσια αυτοκριτική. Φυσικά, αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ένα αποτέλεσμα της νοοτροπίας «οι (ευρω)εκλογές είναι μητέρα των μαχών», και κατ' επέκταση κάθε ψήφος είναι ευπρόσδεκτη – χωρίς να ασχολούνται τα επιτελεία με το ζήτημα αν αυτή η ψήφος έχει ακροδεξιά ή εθνικιστικά χαρακτηριστικά.

Όμως, εδώ τα αίτια είναι πολύ βαθύτερα: τέτοιες συμπεριφορές απορρέουν από την όλο και δεξιότερη μετατόπιση του συνολικού πολιτικού συστήματος, εξέλιξη απ' την οποία το «ΚΚΕ» δεν εξαιρείται. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η εξέλιξη έρχεται λίγο καιρό μετά την ταύτιση του «ΚΚΕ» με την ακροδεξιά γύρω από το ζήτημα του γάμου των ομόφυλων

ζευγαριών, μετά τις ευχές Κουτσούμπα για το «άγιο Πάσχα» και φυσικά τις θέσεις του «ΚΚΕ» για τα «κυριαρχικά δικαιώματα», την προστασία των οπλικών συστημάτων, την επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης στα 12 ν.μ. (για να μην εξαιρεθούν απ' την «ένδοξη σοσιαλιστική οικοδόμηση» του «ΚΚΕ» και τα ψάρια της ανατολικής Μεσογείου). Μπορούμε, όμως, να περιμένουμε κάτι άλλο απ' το Κόμμα που δήλωσε πως στηρίζει ο ακροδεξιός Ν. Μαριάς; Μπορεί το μόρφωμα του Περισσού να θέλει να καλύπτεται με έναν «διεθνιστικό», «αντιρατσιστικό», «κομμουνιστικό» μανδύα στο επίσημο επίπεδο, όμως έμπρακτα η στάση των μελών του στα κοινωνικά ζητήματα βρωμά και ζέχνει ρατσισμό, εθνικισμό και μικροαστισμό.

Η εν λόγω δημοσίευση που προωθήθηκε σε συντρόφους, φίλους και συναγωνιστές, φυσικά και δεν ήταν μια «αστοχία». Αντίθετα, αποκαλύπτεται πως οι μηχανισμοί του «ΚΚΕ» έχουν στοχοποιήσει τον κύκλο των ΣΚΔ, αυτούς που αγωνίστηκαν και στα πλαίσια της Πρωτοβουλίας για την αποχή από τις ευρωεκλογές και που ο καθένας έδωσε έναν μεγάλο και σπουδαίο αγώνα σε αυτά τα πλαίσια.

Πολύ περισσότερο, αποκαλύπτεται όμως και μία απεύθυνση σε ένα ακροατήριο «νοικοκυραίων», σε ένα ακροατήριο δηλαδή που όχι μόνο διέπεται από συντηρητικές θέσεις, αλλά αντίθετα τοποθετεί το κίνημα «απέναντί του». Αυτό φυσικά είναι πάγια τακτική του μορφώματος αυτού, αφού εντελώς σχεταριστικά θεωρεί ως «κίνδυνο» όχι την ΝΔ, την ακροδεξιά ή την αντίδραση, αλλά αντίθετα την αριστερά, τα κινήματα και τους αγώνες. Είναι μια ακόμα απόδειξη της συμβολής του κοινοβουλευτικού ρεφορμισμού στην επικράτηση της φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Και απόδειξη της φύσης αυτής της εξέλιξης είναι ότι πλάι σε αυτήν έχουμε και άλλα παρόμοια: επιβολή περιορισμών στην αφισκόλληση από την ΠΚΣ σε βάρος άλλων δυνάμεων της αριστεράς στον Πειραιά, τραμπουκισμοί και συκοφαντίες κατά αγωνιστών.

Τα παραπάνω δείχνουν ακριβώς ότι όποιος θέλει να έχει μια αναφορά στην κομμουνιστική αριστερά, πρέπει να διαλέξει: θα παραχωρήσει το κίνημα στους κρυφούς πράκτορες της αστικής τάξης; Ή θα συσπειρωθεί στις γραμμές του αγώνα αυτών των οργανώσεων που αντιμάχονται

τέτοιες πρακτικές που παραπέμπουν σε άλλες – σκοτεινότερες εποχές;

**ΕΠΙΧΑΙΡΟΤΗΤΑ
ΝΕΕΣ ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΜΕ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΣΕ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ**

Σε ανακοίνωσή της, η *Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής* καταγγέλλει την παραπομπή των Χαρτζουλάκη Δημήτρη και Χρύσας Χοτζόγλου σε πειθαρχικό κατόπιν πορίσματος της ΕΔΕ. Οι κατηγορίες αφορούν «Χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπή για υπάλληλο συμπεριφορά εντός υπηρεσίας», «παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα», «παράβαση υπαλληλικού καθήκοντος».

Στην πραγματικότητα, οι διώξεις αυτές οφείλονται στην συμμετοχή των εκπαιδευτικών αυτών σε κινητοποίηση που έλαβε χώρα το προηγούμενο διάστημα κόντρα στην αξιολόγηση, η οποία και υπό το βάρος της κινητοποίησης – όπως ομολογεί και η ΕΔΕ – ακυρώθηκε.

Η Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής καλεί άμεσα σε κινητοποίηση το επόμενο διάστημα.

**ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ:
ΑΠΟΧΗ 58,61%**

Το 58,61% έφτασε η αποχή με την ενσωμάτωση στο 100% των ψήφων, για τις Ευρωεκλογές που προσπάθησαν να νομιμοποιήσουν την εξάρτηση. Κατ' αυτόν

τον τρόπο ο λαός γύρισε την πλάτη στην διαδικασία – φάρσα, δεν εγκλωβίστηκε. Φυσικά, το επίπεδο συνειδητοποίησης και πολιτικοποίησης πίσω απ' την αποχή δεν είναι ενιαίο, αλλά αντίθετα έχει διαφορετικές καταβολές και επίπεδα ανάλυσης και εμβάθυνσης.

Το ίδιο το αποτέλεσμα, όμως, έρχεται να δικαιώσει πανηγυρικά τις οργανώσεις που κάλεσαν σε αποχή και απονομιμοποίηση της κάλπης των υπεριαλιστών.

**ΕΝΤΑΣΗ ΤΩΝ
ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ
ΣΥΡΡΑΞΕΩΝ –
ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΛΑΟΥΣ**

Είναι διαρκής η ένταση των πολεμικών συρράξεων, οι οποίες και κλιμακώνονται. Οι ΗΠΑ έδωσαν το «πράσινο φως» στην Ουκρανία να χρησιμοποιήσει αμερικανικά όπλα εναντίον της Ρωσίας, ενώ η Γαλλία συζητά την αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία, ανοίγοντας έδαφος για την ευρύτερη εμπλοκή του ΝΑΤΟ.

Την ίδια στιγμή, η σύρραξη στην περιοχή της Ερυθράς Θάλασσας, η σφαγή του Παλαιστινιακού λαού και τα συνεχιζόμενα εγκλήματα του κράτους του Ισραήλ, φανερώνουν τους κινδύνους που υπάρχουν για τους λαούς.

Υπάρχουν παράλληλα δύο μέτωπα που δεν έχουν ανοίξει ακόμα: α) στον Καύκασο και β) στην Ταϊβάν.

Τα μέτωπα αυτά είναι τμήματα μίας προετοιμαζόμενης ευρύτερης σύρραξης, εκτίμηση η οποία απορρέει και από την μετατροπή διαφόρων οικονομιών σε πολεμικές οικονομίες, αλλά και από την γενικευμένη τάση προετοιμασίας του πληθυσμού (πχ μαθήματα πολιτικής προστασίας στα σχολεία στην Γερμανία κλπ).

Απέναντι σε αυτές τις δύσκολες και επικίνδυνες εξελίξεις, είναι ανάγκη η δημιουργία συσπειρώσεων λαϊκών μαζών με αντιπολεμικά αλλά και αντιυπεριαλιστικά χαρακτηριστικά. Χωρίς να αναζητούν οι λαοί σωτήρες έξωθεν, αλλά και χωρίς να εναποθέτουν την μοίρα τους σε σωτήρες άνωθεν (είτε αυτοί βρίσκονται σε εκκλησίες ή σε κομματικά γραφεία).

Είναι, δηλαδή, σημαντικό να οικοδομηθεί πλατύ αντιπολεμικό και αντιυπεριαλιστικό κίνημα, με σαφή προσανατολισμό στην προαναφερθείσα κατεύθυνση.

**Το επόμενο φύλλο
κυκλοφορεί το
Σάββατο, 22/06/2024.
Διαθέσιμο διαδικτυακά
και από τις οργανώσεις
των ΣΚΔ.**

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ και ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αδελφάνητα βιοιχεία βίην κομμουνιστική Οργάνωση κ' κοινωνία

ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ WWW.SPARTAKOSGR.WORDPRESS.COM